

Al señorito famfarria le vinieron a las mientes los días de cárcel, y se limitó a decir:

—Señor, quiero a lo menos traeros diez liebres.

—Si tan excelente cazador eres, tráeme diez. Por cada una, te regalaré veinte pesetas.

Al saber esto, fué el bufón al bosque y llamando a las liebres les dijo:

—Liebres amadas, huid lejos, pues Juan el jactancioso viene a estos sitios para cazaros.

Y cuando llegó el famfarria, en todo el día no pudo cazar liebre alguna. Y el rey lo mandó encerrar otra vez diez días por no haber cumplido lo prometido.

Y al estar libre de nuevo, habló el rey diciendo:

—Deseo a mi mesa un ciervo.

El señorito famfarria, pensando en los días de prisión que sus jactancias le habían costado, dijo modestamente:

—Tré a lo lejos y veré si puedo traeros un ciervo.

Efectivamente, marchó, y al volver, con alegría trajo un ciervo.

El rey sonriendo le habló de esta manera:

—Mira, no prometiendo nada imposible cumplirás fácilmente lo prometido.

Y el bufón se reía a solas, porque desde entonces era modesto el señorito famfarria.

J. VIDAL Y JUMBERT.

## POLÍCRONES

### (Quadrets al oli)

En Jaume, en Pera, en Ferrán son tots tres persones *honradíssimes*... perqu' no han fet cap mal, ni robar res a ningú, son treballadors i están sempre prompts a fer un favor a qualsevol que'ls ho demani.

Es clar que tots tres, sortint sovint de casa, van a pendre l'aire de les nits i se'ls ha vist per certs carrers... i entrar a certes cases (devien perdre l'esma, que ja passa a vegades; o hi devien tenir feina precisa)... i aixó ja es un fet del domini públic: es clar que en Jaume, tot jugant, ha perdudes crescudes quantitats en diferents vegades, portant la pobresa i desavinença i soroll a casa; ja se sap que en Pere amb aquell empleo i càrrec del Estat va untarse los dits i se li varen fondre quartos (ensense vullguer, es de suposar); es cert que'l tercer, en Ferrán, molt sovint se'l sent renegar contra lo més sant i sa-

grat...: pro ¡vaja! tot plegat no treu pas la *honradesa* de la persona: perque lo viurer, aixís a la moda del día, es tan natural i conforme a la naturalesa; i lo robar al govern i municipis es lo més corrent, i no es pas pecat fet amb dissimulo i traça; i lo renegar no te res que veurer amb l'honor i fama d'una persona; i per últim el perdre quartos, tot jugant, es una desgracia i mala sort, pro mai una taca de deshonora...

En canvi, en Tófol, pobre, amb set fills, home de casa i treballador, ben parlat i qu'anava a missa cada festa, té la mala pensada una tarde d'anar a robar patates a un hort del seu veí, per a menjarne l'endemá tots: i ¡quina fatalitat! me l'atrapen i cap a la presó. ¡Lladre, lladrel!—criden les dones i la canalla del carrer—tot veient-lo passar, guiat per la *guardia civil*.

Aqueix home ja ha perdut l'honor; ja no es un home *honrat*, per més que plori i se'n empenedeixi del seu mal fet... i encare que s'en confessi i tot.

Els primers, dalt esmentats poden caminar amb el front ben alt perque encare son honrats: l'altre, en Tófol, haurá ja sempre de caminar amb el cap baix, perque ja ha perdut l'honradesa i tothom se'l agauitará. ¡Aixís ho diu i ho judica el mon!

Empró.... als ulls de Deu els primers son uns *deshonrats* perque son públics pecadors, sense confessió, arrepentiment, ni propósit d'esmena: el segón es ple d'honra perque ha tingut sentiment i propósit del seu pecat i ja torna a viurer en gracia de Deu. ¡Aixís parla i jutja de les persones la *relligió*!

—¿Qui te raó dels dos: el mon o la relligió?

—La relligió, que es la veritat pura i jutja de les coses segons el criteri i pensar de Deu, veritat primera i perdurable: i el mon es un *embustero* que judica de les coses falsament guiat no més per aparences d'enfora enlluernadores; i la seva filosofia, defensant el vici amb paraules boniques i atacant la virtut amb raons capcioses; la filosofia del mon i de tots els seus seguidors, tan mestres com deixebles, anomenen blanc lo negre, i, al inrevés, diuen negre lo que es blanc.

A. E.

## EL SANTO DEL REY

El 23 del actual fué el Santo de Don Alfonso XIII.

La ciudad amaneció engalanada. En las ventanas y balcones tremolaban las banderas, salu-